

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἐσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΩ ΑΙΔ. ΔΙΕΥΘΥΝΤῃ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΩ

Γραφεία: Γερμανοῦ 90.

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Κατὰ τὸν Αὐγούστον συγκροτεῖται ἐν Λωζάννῃ παγχριστιανικὸν συνέδριον τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἐπισκοπιακῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας, εἰς ἣν θέλουσι προσέλθει 500 ἀντιπρόσωποι ἐξ ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, πλὴν ἀτυχῶς τῆς Ρώμης, ὅπως συζητήσουσι τὸ κατὰ πόσον εἶναι κατορθωτὸς εἰς στενωτέρου σύνδεσμος ἐπὶ κοινῆς δογματικῆς καὶ ἠθικῆς βάσεως στηριζόμενος. Ἀνεξαρτήτως τῶν ἀποτελεσμάτων ἅτινα θὰ ἔχη τὸ συνέδριον τοῦτο, τὸ ὅτι διὰ διαφορῶν διεθνῶν ὀργανώσεων ἀποτελουμένων ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων μεταξὺ διαφορῶν Χριστιανικῶν λαῶν ἐπιδιώκεται ἡ σύσφιγξις τῶν σχέσεων ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, καὶ τοῦτο μόνον ἀποτελεῖ λίαν εὐδαίμων καὶ παρήγορον σταθμὸν προόδου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ γεφυρωθῇ ἐπὶ τέλος τὸ ἀπαίσιον χάσμα τὸ ὁποῖον χωρίζει τοὺς διαφοροὺς χριστιανικοὺς λαοὺς ἔστω καὶ ἂν ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ συνενόησις ἐπὶ τῶν ἀκανθωδῶν δογματικῶν ζητημάτων. Ἐὰν ἐμβριθῶς μελετήσωμεν τὴν ἱστορίαν θὰ διακρίνωμεν ὅτι τὰ ριζικὰ αἴτια ἅτινα ἐδημιούργησαν τὰ σχίσματα καὶ τὰς αἰρέσεις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατ' ἀρχὴν εἶναι ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ἄγνοια, ἡ παρεξήγησις, τὸ πείσμα. Ἐὰν λοιπὸν ταῦτα ἅτινα ἐκάστοτε ὡς καπνοὶ συννεσκότισαν τὰς διανοίας τῶν διαφωνούντων ἀρθοῦν καὶ ἐν πνεύματι, πραότητος καὶ ἰσοτιμίας ἐξετάσουσι τὰ διάφορα ζητήματα (δογματικὰς διαφορὰς) ἀσφαλῶς ὅλοι θὰ

διακρίνουσι ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Εἶναι εἰς ἄκρον λυπηρὸν διότι καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία δὲν ἤχη εἰσέτι εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀδελφικῆς συνενόησεως μετ' ὅλων τῶν χριστ. δογμάτων κατ' ὅτι ἂν καὶ αὕτη οὕτως ἐσκέπτετο ἀσφαλῶς συντόμως θὰ ἐπήρχετο ἡ ποθητὴ συνενόησις. Χωρὶς νὰ ὑποτιμῶμεν διόλου τὰς μεγάλας διαφορὰς αἰτινες μᾶς χωρίζουσι ἀπὸ τὴν Ἀγγλικανικὴν καὶ Ρωμαϊκὴν ἰδίως ἐκκλησίαν, νομίζομεν ἢ μᾶλλον ἀκραδάντως πιστεύομεν ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀπὸ τῆς Πεντηκοστῆς παραμένον καὶ φρουροῦν τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν θὰ φωτίσῃ καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰς διανοίας τῶν ἐν ταπεινώσει καὶ ἀγάπῃ ἀδόλογο ἀναζητούντων τὴν ἀλήθειαν (ἂν πράγματι οὕτω σκέπτονται ἢ σκεφθῶν εἰς τὸ μέλλον τοῦλάχιστον) οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφορῶν Ἐκκλησιῶν. Ἄλλως τε καὶ ἐπιτακτικὴ ἐκ τῶν περιστάσεων ἀνάγκη ἐπιβάλλει ἤδη ὑπὲρ ποτε τὴν συνενόησιν καὶ συνεργασίαν τῶν διαφορῶν ἐκκλησιῶν, κατ' ὅτι ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος μᾶς ἐκκληροδότησε πρὸς ἐπίλυσιν παμμέγιστα κοινωνικά, ἠθικά καὶ θρησκευτικὰ ζητήματα, ἡ μόνη δὲ κραταιὰ δύναμις ἣτις ἀποτελεσματικῶς δύναται νὰ τὰ ἐπιλύσῃ, καὶ σταματήσῃ τὸν κατήφορον, καὶ διορθώσῃ τὰ κακῶς ἔχοντα εἶναι ἡ θεοφρούρητος Ἐκκλησία. Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία τότε μόνον εἶναι πράγματι θεοφρούρητος ὡς ὁμὰς ἀτόμων ὅταν ἡ ἀδόλος τοῦ Χριστοῦ ἀγάπη καὶ ἰσότης καὶ ταπεινώσις βα-